

6. »Najtežji dnevi tega obdobja«

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

24. Avg. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Življenje v tisti sobi honduraškega konzulata je teklo mirno in spokojno. Oče in njegovi sostanovalci so vstajali zgodaj. V strogem vrstnem redu so izmenoma hodili v kopalnico. Navadno je potem duhovnik zanje vodil meditacijo in daroval mašo. Za

zajtrk so imeli skodelico čaja. Sledil je z delom natrpan dopoldan.^[1]—

Jožefmarija je v vlogi dobrodušnega dedka, da bi se izognil cenzuri, pisal svojim »vnukom« v Madridu in Valenciji ter polnil strani s krepkimi točkami za meditacijo, pomešanimi med prisrčne otročarije in norčije. Sredi dopoldneva se je nato soba spremenila v učilnico. Brali so in se učili francoščine, angleščine, nemščine. Dedek pa se je dobre volje, da bi popestril branje svojih valencijskih sinov, delal, kot da živi sredi strašnega kravala. To je počel nalašč in pri tem pretiraval, saj je bilo znano, da so ostali pribežniki stanovalce na koncu hodnika imenovali »tisti, ki šepetajo«. Od tam se je le kdaj pa kdaj zaslišala kakšna glasna beseda.^[2]—

Nič, ta dedek vam ni hotel nič več pisati. Toda danes, ko sem se hotel lotiti česa koristnega in se po

uvodnih ukrepih zakopal v prvo točko svojega dela ..., je otročad, ki jo moramo prenašati, začela beketati in ni človeškega potrpljenja, ki bi to vzdržalo, niti glave, ki bi se mogla ob tem ukvarjati z resnim delom. Oj, moja soba, moja soba z mojo samoto in mojo tišino! Starejši potrebujemo mir: kraval, krohotanje in hrušč lahkomiselnežev so nezdružljivi z mojimi leti. Treba je potrpeti, kajne? Zares! Da mi ne bi bilo nič prihranjeno, sem dobil nekaj udarcev po mizi in še nekaj po svoji skeletni človeškosti: Delaj, Mariano. [...]

Moje življenje je silno enolično, malčki, vendar sem vedno sto milj daleč od kraja, na katerem se zadržujem, tako da komajda lahko govorim o enoličnosti. Kolikor zmorem, govorim s svojim starim Prijateljem. Mislim na svojo družino, morda celo prekomerno. V meni je mir. Navzven sem resnoben, toda

vesel. In v mojem veselju so redki dnevi, ko – zaradi let, spominov, misli na možne nevarnosti za moje otroke in moje vnuke ter še kakšnega opravičljivega sebičnega razloga – prekomerno tudi jokam.

Jožefmarija, ki je razumnejši, odkar smo ga vzeli iz umobolnice, me prepričuje, da bo to mučno borbeno ozračje, v katerem tičijo Španci, mojim detetom v veliko korist, zato da se izoblikujejo v močate značaje. Kot tujci, kar tudi so, morejo in morajo poleg tega ostati tuji, da bi se izognili okužbi z določenimi okolji. In če so ustrezno cepljeni ter nikdar ne opustijo zdravnikovih norm, bodo le stežka zapravili svoje zdravje, ki je zame edino pomembno. [...]

Ko pogledam nase po vseh teh letih, odkar sem si ustvaril dom, in na družino, ki je razkropljena naokrog in vsak dan številčnejša, pomislim, da potrebujem srce, večje kot svet.

Opravičujem se za svoje trenutke domotožja in otročje traparije (otroci in starci! ...) in vse bi vas želel objeti iz vsega srca, kakor vsiljiv dedek, kakršen sem, da bi morebitni udarci, ki jih boste deležni, zadeli ob trda ramena tega pisca. Ni čudno, da sem si kljub tolikšnim osebnim dolgovom drznil vsem postati porok v teh časih gospodarskega zloma. In upam, da bo to unovčeno: s kakšnim veseljem bom, če bo sprejeto – da! –, izročil vse do zadnjega centa!

[...] Bodite močni. In ne jezite se, če vas dedek objame iz vsega srca.

Mariano

Madrid, 30. 4. '937.^[3]__

Ko je bil čas kosila, so se vsi skupaj odpravili v jedilnico z okroglo mizo, kjer so jim običajno postregli s koščkom kruha in krožnikom riževe juhe, ki je bila včasih okrepljena z različicami leče ali rožičev.^[4]__

Nato so se vrnili v svojo sobo, kjer so imeli klepet. Nekateri so delali, drugi brali. Oče se je ponavadi za kratek čas zadržal pri družini konzula, čigar žena je bila takrat hudo bolna. Sprva je tam opravljal popoldansko premišljevalno molitev in obisk Najsvetejšega, dokler se ni odločil, da Gospoda ne bo več shranjeval v omarici v konzulovih prostorih.^[5]

Po večerji – to je bila lahka kruhova ali zelenjavna juha ali pa solata – so zmolili rožni venec, imeli še en klepet in naposled po vrsti razgrnili žimnice ter legli k počitku.

Prebiti dan ob očetu je pomenilo živeti odet v naklonjenost in varnost. Na njem ni bilo nikdar opaziti, zagotavlja konzulov zet, »kretnje nemiru ali depresije: bil je oseba, zaradi katere je bilo sožitje láhko in prijetno, ki ni povzročala nikakršnih problemov, ki ni nikoli izrekla nekoristne opazke niti o rdeči, niti o

beli vladi, niti o bombardiranjih, niti o težavah«. ^[6] Njegova družba je celo v težkih okoliščinah tistega časa zbujala takšno zadovoljstvo, da je nekemu članu Dela nehote ušel komentar, ki so ga vsi imeli v mislih: »To ne more trajati, to je prevelika sreča.« ^[7]

* * *

Dnevnu dirindaju s prerekanjem in kričanjem po veži in hodnikih je sledila nočna tišina. Tisto stanovanje, je pravil oče v šali, je bilo **kletka s črički**, ^[8] prav nič priporočljiva za njegovo dušo, ki je potrebovala zbranost.

Sredi navidezno enoličnih dni sta ga domišljija in srce vodila k pogovoru z Bogom o položaju njegovih otrok. Počutil se je, kot bi bil tuj svojemu telesu in svojim čutom. V mislih je šel skozi okoliščine vsakega posebej: zaporniki, pribežniki, skrivači in bolniki ter tisti, o katerih ni imel

novic. Potrebna je bila vztrajna prošnja, da bi jih Prijatelj ohranil zdrave na duši in telesu ter da bi njemu podelil veliko, zelo veliko srce, v katerem bi bil prostor za vse.

V pismu 1. maja znova spominja Valencijčane na obljubo, ki jo je prejšnjega dne dal vsem članom svoje družine: ***Otroci, ubogi otroci! Zdaj ko veste, da ima dedek uradno obveznost poplačati družinske dolgove, ne bodite razsipni ...***^[9]

So njegovi »vnuki« pri branju teh pisem doumeli, kaj so pomenile besede ***vsem postati porok v teh časih gospodarskega zloma?***

Vsekakor so razumeli duhovnikovo zavezanost do Gospoda, da zadoščuje za lastne in tuje krivde, tako da plačuje za nepreštevne grehe, ki so razdirali špansko ljudstvo; in vedeli, da so bila njegova ramena pripravljena sprejemati udarce, zato

da zaradi njih ne bi trpeli njegovi vnuki. Prejemniki so namreč željno prebirali in radi v spominu ohranjali dedkova pisma, kot pripoveduje Pedro Casciaro Isidoru: »S kančkom pretiravanja lahko rečem, da se vsa njegova pisma naučim na pamet, kajti tukaj, daleč od družine, sem zelo sam in zame ni druge topline kakor le v njegovih globoko doživetih besedah. On včasih potarna zaradi težavnosti izražanja. Ah, če bi bil na mojem mestu ... Sam sem navaden osliček, ki bere, a ne izgovarja.«^[10]

Še predobro so njegovi otroci vedeli, v čem je bil duh pokore, saj so ustanovitelja ničkolikokrat slišali govoriti o tem, kako izkoristiti nevšečnosti, napore in nasprotovanja v običajnem življenju ter jih povzdigniti na nadnaravno raven s pobožanstvenjem trpljenja in bolečine. Malo pred izbruhom državljanske vojne je zapisal: *V prozi tisočerih majhnih*

podrobnosti vsakega dne je več kot dovolj poezije, da se človek počuti kot na križu.^[11]

Ko je moral avgusta 1936 zapustiti stanovanje svoje matere, se je po vseh kottičkih Madrida in v skrivališčih, v katera se je zatekal, živo soočal s ***tisočerimi majhnimi podrobnostmi vsakega dne***– s samoto, lakoto, preganjanjem, boleznijo –, iz katerih je lahko tkal božansko pesnitev. Dasiravno težave v resnici niso bile tako prozaične niti drobne. Zapuščenost je bila kruta in dolgotrajna. Lakote je pretrpel veliko. Po bolezni v sanatoriju je od njega ostala sama kost in koža, preganjanje pa je še kar trajalo. Vse to je bilo znamenje močnega pasivnega očiščevanja, ki mu ga je pošiljal Gospod. Ustanovitelj je pokorno in velikodušno sprejel ta križ brez pomišljanja, ne da bi opustil svoja nekdanja mrtvičenja. Njegov duh pokore je meril v to, da bi

omilil življenje bližnjega. Skušal je tolažiti potrte, ne povzročati težav pri sobivanju, nuditi azilantom majhne usluge. Prizadeval si je ne govoriti o vojni niti o samem sebi. Brez pritoževanja je krotil lakoto. Obvladoval je svojo radovednost. Smehljaj se je in ohranjal dobro voljo ter na druge prenašal vedrost in veselje. Bil je vljuden. Bil je točen in urejen. Bogu je izročal pomanjkanje in neprijetnosti, ki jih ni bilo malo. Slednjič je od časa do časa temu dodajal še spokorni bič do krvi.

Običajno jih je oče, ne da bi jim povedal zakaj, prosil, naj ga pustijo nekaj časa samega v sobi; ali pa je izkoristil trenutek, ko so bili ostali na drugem koncu hiše, v jedilnici, in takrat vzel v roke spokorni bič. Nekega dne pa je moral to storiti v navzočnosti priče, saj je Álvaro kuhala vročina in je ležal v sobi na blazini. ***Pokrij si obraz z odejo***, mu je rekel oče. In zaslišali so se udarci,

močni in enakomerni. Álvaro jih je iz radovednosti preštel. Bilo jih je tisoč, vsi z enako močjo, vsi v istem ritmu. Tla, pripoveduje priča, so bila oškropljena s krvjo, in preden so prišli ostali, jih je oče že dodobra očistil.^[12]_____

Gospod je njegovo velikodušno daritev sprejel. Ne le v korist njegovih, marveč tudi kot zadoščevanje za množico zločinov in žalitev, storjenih med vojno. Misel na to ga je težila:

Danes je dedek žalosten, piše svojim »vnukom« v Valenciji, malodušen kljub prijaznosti in ljubeznivosti svojih ljudi; in kljub junaški potrpežljivosti mojega nečaka Juanita, ki ni prav nič ukazovalen. Namreč spominja se svoje mladosti in zre sedanje življenje; in prevzame ga silna želja, da bi se obnašal lepo zaradi tistih, ki se obnašajo grdo; da bi bil kakor Kihot in zadoščeval,

trpel, popravljal. Pa se zgodi, da se mu razum in volja (ljubezen) poženeta v tek in zmaga ljubezen. Vendar pride na cilj tako slabotna, s tako malo dejanji! ... Dedek je žalosten, ker sam – ostarel in nemočen – ne doseže uspeha, če mu s svojo mladostjo ne pomagajo vnuki njegove duše.^[13]_____

Ko 6. maja piše tistim v Madridu, mu uide še grenkejša zaupnost: ***V vsem tem obdobju so najtežji dnevi tisti, ki jih preživljam pogreznjen v ... takšne globine [honduras]! Vsekakor bi bilo bolje biti v zaporu. Človek sicer trpi in daruje trpljenje, ampak to ni pot.***^[14]_____

Čez dan so bile njegove ure natrpane z opravili. Noč pa je marsikdaj prebedel. ***Namreč nekaj noči nazaj, pripoveduje oče, tokrat onim v Valenciji, se je tam nekje okrog dveh zjutraj prebudil vaš stric Santiago, ki je z Jeannotom in***

mano užival pravico do dveh žimnic, in zavpil vame: »Kaj ti je, človek božji? Ali ... jokaš?« In nato si je dovolil predrznost ter dejal, da se vse jutro posvečam ljudskim napevom. Resnica je ta: ne vem, kaj naj rečem; morda – stari, stari, dedek! – je res, da pojem in jokam. Toda vedno z zelo zelo globokim in upanja polnim veseljem, ki ni ljudsko niti nima nič opraviti z andaluzijskimi napevi.^[15] Kaj se je zgodilo očetu, ki je bil vselej tako veder in vesel, tako optimističen in srčen?

Deset dni pozneje, 30. maja, je na koncu dolgega pisma Valencijčanom znova dal duška svoji bolečini:
Hočeš, da ti povem, Pacorro, kaj se dogaja z dedkom? Povedal ti bom, deloma: na prvem mestu zelo zasebne skrbi, zelo ... njegove (saj nimam ničesar svojega!); potem pa to, da so ga udarili tam, kjer ga

najbolj boli, po vnukih. In to je skoraj vse.^[16]

Kot vedno je Gospod udaril ***enkrat po žeblju in stokrat po podkvi***. Oče je trpel skupaj s svojimi otroki: zato ker ni imel novic in si je predstavljal njihove muke. Toda ta zaupnost, ki jo je sporočil Pacu Botelli, je zelo prikrita, zelo napol izrečena, zelo zadržana. Kaj ga je skrbelo v resnici? Kaj se je dogajalo z njim?

Tega očitno ni doživiljal prvikrat. Če namreč pozorno prelistamo njegove *Zapiske*, naletimo na zabeležko, v kateri se izraža na podoben način. Izhaja iz časa poletja in jeseni 1931, obdobja velikega trpljenja in velikih milosti. Pojavljali so se znaki ***velike stiske in zapuščenosti***, s skušnjavami upornišтва in nesoglašanja z božjo voljo, ter ***nizke in podle reči***. Kateri pa so bili vzroki? ***V bistvu isti kot vedno. Vendar je to nekaj zelo osebnega,***

kar mi povzroča trpljenje, ne da bi mi odvzelo zaupanje v mojega Boga [...], in kot zdravilo za to pomislim na ljubeznivo hudo bolezen, za katero vem, da mi jo bo Gospod poslal ob svojem času.^[17]_____

Tiste ***zelo zasebne skrbi***, tistonekaj ***zelo osebnega***, kar mu povzroča trpljenje, je etapa pasivnega očiščevanja, s katerim ga Bog vse do obisti ločuje od vsakega čustva, ki je drugačno od božjega hotenja. Že prej je bil nekoč povzdignjen do mistične kontemplacije, ***do gledanja naravnost v sonce.***^[18]_____

Iz tega prvega obdobja trdega pasivnega očiščevanja, ki ga je Bog poslal v njegovo dušo, je ustanovitelj zapustil nekaj zabeležk, nastalih na konzulatu. V eni od njih je na soboto, 8. maja 1937, zapisal: ***Najtežji dnevi tega obdobja so tisti, ki jih preživljam v Hondurasu.*** (Gre za iste besede kot v pismu njegovim

sinovom v Madridu z dne 6. maja.)
Nato je še dodal: ***Mislim, da sem le
malokrat trpel toliko kot sedaj.***^[19]

Vse to je bilo dokaz, da je pribit visel na tem križu, pričakovanem še pred začetkom državljanske vojne. Na križu, ki ga je ljubeče sprejel skupaj z vsemi njegovimi telesnimi in duševnimi bolečinami; vključno z mističnim prečiščenjem vsega njegovega bitja, ki je bilo korenito in se je večkrat obnovilo, kot bo opisano in predstavljeno, ko bo minilo še eno leto njegovega življenja.

* * *

Stanovanje nad njimi je veljalo za konzulatu pripadajoči podaljšek. Bilo je nabito polno pribežnikov. Med njimi so bili pater Recaredo Ventosa in drugi duhovniki iz Kongregacije Jezusovega in Marijinega Srca. Pri patru Ventosi se je Jožefmarija tedensko spovedoval.^[20] Redovnik je moral biti silno presenečen, ko so ga

v nedeljo, 9. maja, sredi noči
prebudili, ker ga je nujno hotel videti
nekdo iz spodnjega nadstropja. O
tem nam pove obiskovalec v eni od
zabeležk s tem datumom:

Nedelja, 9. maj 1937 – To noč sem
strašno trpel. Še dobro, da sem si
lahko ob pol dveh ali ob dveh zjutraj
olajšal dušo pri nekem redovniku, ki
je nastanjen v skrivališču. Velikokrat
sem v solzah prosil, da bi kmalu umrl
v Gospodovi milosti. To je
strahopetnost: to moje doslej
največje trpljenje po mojem ni nič
drugega kot posledica tega, da sem se
kot žrtev izročil usmiljeni Ljubezni.
Naj umrem, tako sem molil, saj bom
od zgoraj lahko pomagal, tu spodaj
pa sem ovira in se bojim za svoje
zveličanje. Skratka: po drugi strani
pa razumem, da Jezus hoče, da živim,
trpim in delam. Vseeno je. Fiat.^[21]___

Tako strašna je bila njegova tesnoba,
da je zbolel. Obležal je do sobote, 15.

maja. Naslednji petek je zapisal tole, nedvomno avtobiografsko misel:

Vse na tebi se je razbolelo. Tako se počutiš. Vse ti povzroča trpljenje, v zmožnostih in čutih. In vse ti je v skušnjavo ... – Ubogi otrok!^[22]—

Ta notranja muka, to pasivno očiščevanje, ki je prihajalo za njim, je bilo dolgotrajno:

23., nedelja, 1937: Moja molitev pretekle noči v strahu, da ne izpolnim božje Volje, in v zaskrbljenosti, ki jo čutim zaradi svojega zveličanja: »Gospod, vzemi me. Z onega sveta – iz vic – bom lahko več storil za Delo ter za svoje sinove in hčere: Ti boš poslal drugo orodje, bolj primerno – in bolj zvesto – od mene, ki bo na zemlji nadaljevalo z Delom.«^[23]—

V noči duha je z vsemi svojimi zmožnostmi, s pomočjo vlite jasnosti, živo spoznaval, da je neprimerno

orodje za uresničenje Dela, da je nevreden, ker se ni zvesto odzval na svoje poslanstvo, in da je beden kot grešnik, ki si zasluži kazen.

Iz bitke, ki jo je bojeval v teminah svoje duše, se skozi zabeležko z dne 26. maja znova zasliši strah zbujujoči glas:

Jezus, če mi ne bo dano biti orodje, kakršno si želiš, me v svoji milosti čim prej vzemi k sebi. Kljub svojemu grešnemu življenju se ne bojim smrti, ker se spominjam tvoje ljubezni: kak tifus, jetika ali pljučnica ... ali pa strel v glavo, saj je vseeno!^[24]

Njegovo bitje je prevzemala skrajna tesnoba in gol pred Bogom je v sinovskem zaupanju razglašal premoč ljubezni nad smrtjo: ***Ne bojim se smrti, ker se spominjam tvoje ljubezni.*** Toda ob tej božanski ljubezni preživi, skrivnostno prečiščena, tudi ljubezen do Dela ter očetovska ljubezen do njegovih hčera

in sinov. Pozneje naposled
spregovori in omeni tiste ***zelo
zasebne skrbi, zelo ... njegove***. Kako
daleč so bili njegovi valencijski vnuki
od tega, da bi uganili, kaj se je
dogajalo z dedkom! ***Obhajajo me
strašni dvomi in tesnoba, ko
pomislim na svoje zveličanje. O
Bog! O Mati! Bosta dopustila, da
grem v pogubo? Sv. Jožef, oče in
gospod! Urarček! Sv. Peter! Sv.
Pavel! Sv. Janez!***^[25]

Dedek je herojsko obvladoval to
kruto bitko čustev, zato da v svojih
pismih ne bi dajal vtisa solzavosti.
Trnje in tegobe je zadrževal zase ter
skušal biti priljuden, tako da je
svojim vnukom pisal o zabavnih
pripetljajih. Nekoliko jih je še okrasil
ali pa jim dodal kak pridih ljudske
veseloigre ali hudomušnosti.

Od dedka za Perica preko Paca, vsem
njegovim vnukom.

Madrid, sreda, 26. maj 1937

(To je pisal, ko je luč dneva končno pregnala strašno noč **grozних dvomov in tesnobe**, v kateri ga je bilo strah lastne pogube; še naprej pretresen v duhu zaradi krika smrti in pripravljen na to, da ga borci postavijo pred strelski zid in mu pošljejo strel v glavo.)

Še vedno mu je ostalo toliko dovtipnosti, da je svojim vnukom lahko ponudil kakšno anekdoto iz tiste neprespane noči:

Dedek ima rahel spanec (zdaj se bom osmešil). V nočni temini je tišino pretrgal globoko doneč zvon, kakor ura kakšnega stolnega zvonika. Bilo je ob enih: Plaaamm! ... In v trenutku se je zaslišal jokajoč in zlomljen glas nekega bitja v krilu: »Ubožec! Kako je sam!!«^[26]

(Ustanovitelj je veliko nočil prebedel in na koncu hodnika je lahko poslušal molk in šepetanje azilantov. V tistih dneh se je zgodilo, da je slišal,

kako je vežna ura odbila eno, nato pa ženski glas, ki se je pridružil samotnemu zvoncu.)

Tiste strašne notranje preizkušnje mu niso odvzele miru. Njegova pisma so prežeta z dobro voljo, so »od Boga poslana slast«, pravi Paco Botella in ob tem pristavi, da je bilo »v šalah in duhovitosti njegovih besed mogoče zaslutiti neko ogromno trpljenje, skrb za vse nas«.

[27]

Nikdar niso njegovi vnuki izvedeli za tisto strašno očiščenje, ki je presunilo njegovo dušo, so pa opazili njegovo iztrošenost. Po nekem obisku na konzulatu, kamor ga je pospremil Manolo Sainz de los Terreros, napravi Isidoro čudovito upodobitev očeta: »Včeraj sem šel z Manolínom obiskat dedka. Ker ga že več mesecev ni videl, se je temu malčku zdel precej oslabel. Dejansko je silno shujšal in od njegovega nekdanjega

izraza ni ostalo drugega kot živahnost njegovih oči, vendar ohranja isto razpoloženje kot vedno. Njegove besede poživljajo, vlivajo življenje; je pravi navdihovalec, ki pomaga prezirati drobne materialne stvari, katerih se človek s svojimi mnogoterimi pomanjkljivostmi še vedno oklepa. Po pogovoru z njim se počutiš lažjega, kot da bi te osvobodili nečesa, kar te je mučilo. Treba se je skrajno potruditi pri ljubeznivosti in naklonjenosti do njega, saj on nenehno skrbi za svoje male. V mislih stalno stopa od enega do drugega. Spominja se nas zlasti, ko dnevno obiskuje našega vélikega zaščitnika g. Manuela.«^[28]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Meditacije, ki jih je imel oče, je »precej točno« zapisoval Eduardo. Potem ko so bile prenesene na papir, jih je skupaj s pismi odnesel Isidoro, da bi ob njih premišljevali tudi drugi člani Dela. Prim. Eduardo Alastrué Castillo, RHF, T-04965, str. 19. Prim. José Miguel Pero-Sanz, *op. cit.*, str. 206–207.

[2] Prim. Consuelo de Matheu Montalvo, RHF, T-05050, str. 1; in Juan Manuel Sainz de los Terreros Ranero, RHF, T-05127.

[3] Pismo članom Dela v Valenciji, EF-370430-1.

[4] Prim. Pismo članom Dela v Valenciji, EF-370406-1.

[5] Prim. Pismo članom Dela v Valenciji, EF-370530-1; Consuelo de Matheu Montalvo, RHF, T-05050, str. 3. To se je moralo zgoditi v začetku maja, ne prej, saj se ena od takrat nastalih zabeležk glasi: **Četrtek, 6. 5.**

'37: Hoteli so odstraniti S. O. (sveto obhajilo, najsvetejši zakrament) (*Zapiski*, št. 1377).

[6] José Luis Rodríguez-Candela
Manzanegue, RHF, T-05120, str. 2.

[7] Te besede Joséja Maríe Gonzáleza Barreda je zapisal Eduardo Alastrué Castillo, RHF, T-04695, str. 16.

[8] Pismo Isidoru Zorzanu Ledesmi, EF-370508-2.

[9] Pismo članom Dela v Valenciji, EF-370501-1.

[10] Pismo Pedra Casciara Ramíreza, Torrevieja, 13. 5. 1937, RHF, D-15702.

[11] *Zapiski*, št. 1372, 30. 6. 1936.

[12] Álvaro del Portillo, PR, str. 486. Álvaro je bil bolan že v dneh pred 10. marcem 1937 (prim. *Zapiski*, št. 1381 in 1382, z dne 10. in 11. 5. 1937).

[13] Pismo članom Dela v Valenciji,
EF-370421-1.

[14] Pismo članom Dela v Madridu,
EF-370506-1.

[15] Pismo članom Dela v Valenciji,
EF-370519-1.

[16] Pismo članom Dela v Valenciji,
EF-370530-1.

[17] *Zapiski*, št. 274, 9. 9. 1931.

[18] *Zapiski*, št. 244, 31. 8. 1931.

Msgr. Álvaro del Portillo o bogastvu ustanoviteljevega molitvenega življenja pravi: »Sveti Duh ga je nedvomno popeljal do najvišjih vrhov mističnega zedinjenja sredi običajnega življenja, pri čemer je šel tudi skozi najstrožje pasivno očiščevanje čutov in duha«
(*Sacerdotes para una nueva Evangelización*, v: *La formación de los sacerdotes en las circunstancias*

actuales. XI Simposio Internacional de Teología, Universidad de Navarra, Pamplona 1990, str. 989).

[19] *Zapiski*, št. 1379, 8. 5. 1937.

V Splošnem arhivu Prelature je nekaj zabeležk na majhnih lističih, ki jih je oče zapisal v konzulatu Hondurasa. Pisati jih je začel aprila 1937, manjka pa prvih 22 lističev. Te **Zabeležke iz Hondurasa** so zbrane v *Zapiskih*, št. 1374–1394 (prim. *prav tam*, op. 1016).

[20] »Do mene je bil zelo naklonjen in po najinem prvem pogovoru me je prosil, naj ga spovem. Oče se je v času svojega bivanja na poslaništvu velikokrat spovedal pri meni [...]. Spovedoval sem tudi tiste, ki so bili z očetom« (prim. Recaredo Ventosa García, v: *Testimonios ...*, op. cit., str. 420).

[21] *Zapiski*, št. 1380.

[22] *Prav tam*, št. 1388, 21. 5. 1937.

[23] *Prav tam*, št. 1389.

[24] *Prav tam*, št. 1391.

[25] *Prav tam*.

[26] Pismo članom Dela v Valenciji,
EF-370526-1.

[27] Francisco Botella Raduán, RHF,
T-00159/1, str. 17. Oče jih je očitno
skušal razvedriti: ***Če ste se
nasmejali, sem dosegel svoj
namen***, je zapisal (Pismo članom
Dela v Valenciji, EF-370426-1).

[28] Isidorovo pismo Maríi Dolores
Fisac Serna, Madrid, 4. 6. 1937, IZL,
D-1213, 183.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/6-najtezzi-
dnevi-tega-obdobja/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/6-najtezzi-dnevi-tega-obdobja/) (6. Avg. 2025)